

1930, туралба на

ИНСТИТУТ НА
ЛИТЕРАТУРА

Препис

Моя приятелко,

Неделя е. Времето е топло и толкова ясно, че от ^{палубата} ~~полуоборда~~ на нашия кораб се виждат червените пролетни рокли на гъбкавите ромънки. Корабът ни е на котва до прочутия остров Матей: тука се разиграват всички любовни фарсове на Русе. Другарите ми са сигурно вече из него с ^{своите} "пролетни пеперуди" (така ги наричат те) и колко правдивост има в това сравнение, защото те действително приличат на пеперуди - днес на този цвят, утре на друг, но в никой случай не само на един. Но дявол да го вземе, може би тези "пролетни пеперуди" имат право, защото пролет ^{та} действително е само 3 месеца а и младостта не повече. И с тези мисли почвам сам да се ^{увеждавам}, че и моето ^{место} е действително там на острова, където ^{Телата} ~~хораша~~ горят от някаква ^{шревоца}, където прихат женски гласове, където в минутата се произнася думата "любов" повече от сто пъти, но... където едва ли тихите върби са виждали истинска любов.

Ти направи своята изповед и аз и вярвам. Та какво ли има тука, на което да не се вярва? Нали аз сам ти казах, че се подценявам пред мене и ето, че аз излязах прав.

Та не пророкувах ли аз в миналото си писмо само, че в малко по-друга форма (ако щеш в обратна) твоето отиване на гости и "злополуката"? Бъди сигурна, че аз няма да те помисля за самохвалка. Чуй ме сега ти и вярвай, че няма да се подценя, но няма и да се надценя. Миналото е само пепел. Първата ми любов е от онова малко градче ^{Мехомия}, което сърцето ми носи като вечна скръб. Бях във VI кл. Председателствувах тамошното въздържателно д-во и "Червения кръст". В ^{ко}нтралната комисия имаше една ученичка от IV кл., знаех я всички с името Делка. Влюбихме се почти неусетно и всичко се разви даже без обяснения, защото тя беше наивна, тя беше още дете. Плачеше когато ме видеше с друга, ^{взвисяше} се